„Jätke ükskord ju järele niisuguseid hirmujuttusid rääkimast!“ hüüdis wärwija meister wahele, „Kadri on juba näost üsna kahwatanud.“

„Ta on tõeste ära ehmatanud,“ lisas advokati kirjutaja juure, ja wõttis emanda ilusast käest kinni ja silitas seda.

„Arge puutuge!“ kärgatas noorik. Ta ei wõinud seda wäiest, tigedate silmadega ja terawa ninaga mehikest silma otsastgi näha.

„Palun alandlikult andeks, „Seakeseemand,“ pilkas kirjutaja.

„Minu nimi on Hippeli emand, kas saad aru? Niisugust juttund juttu ma ei salli!“

„Kell lööb kohe kaksteistkümmend, algame uut aastat rahus,“ kostis kooliõpetaja. „Kas ei oleks ju aeg segiweini (bowle) ette anda?“

See ettepanek meeldis kõikidele. Ka soldat, kes oli tukkuma jäänud, sest et ta kurt oli ja kõnetest ühtigi ei kuulnud, ajas enese sirgu, waatas kella järele ja pööras oma halli wuntsisid, põnewalt ootades.

Wein oli walmistatud ja kanti lauale, seal kõrwal toreda kausi peal kuldpruuniks küpsetatud koogid.

Klaasid kõlisesiwad ja wõõrad westsiwad kõiksugu magusat juttu. Ülksnes peremees ja pereemand ei teinud teine teisega tegemist, nad ei waatanudgi teine teise peale.

Teisel januaril pärast lõunat pidi Prants Hippel ärisasjade korraldamise pärast ära reisima, ja alles kolmandal pääwal oodati teda kodu ja ta jõuudis ka tõeste hommikusel tunnil tagasi.

Õhtul paniwad wõõrad imeks, et peremees ja pereemand wälja nägiwad, nagu muljuks nende südant raske mure, sest Kadri ilusad silmad olìwad üsna punaseks nutetud ja Prants oli tusameeleline, ei söönud ega joonud.

„Mis see nüüd tähendab?“ küsisiwad wõõrad.

„Neil on teine teisega sõnawahelus olnud,“ ütles pagarimeister Sui, „ja nüüd on nad weel nii wäga liigutatud. Oh Jumal, inimene on sagedaste kurwal meelel, seda tean mina kõige paremine.“

„Aga isu ja jänu ei puudu neil ialgi,“ heitis nurgaadwokat wahele.

„Jumalale tänu, ei ialgi! Ma olen terwe, tugew Sakslane, kes igale ühele head soowib ja ka enesele mitte paha ei soowi ja ei ole mitte tigedust täis kelm.“

„Kas Teie seda minu kohta tähendate?“ „Seda ei ole ma mitte ütelnud, kui Teie seda enese peale tahate tähendada, siis ei ole mul sellega midagi tegemist. Igamees peab teadma, mis lugu ta enesest peab.“

„Wõõrad naersiwad ja nurgaadwokat Beker tõusis üles, läks teiste hulgast ära ja rääkis:

„Selle peale wõiks ma paraja kostuse anda, kuid palju inimesi ma ei taha wihastada. Ma ei soowi Teile mitte heameelega alwatust.“

„Laseme tad joosta ja teeme kolm risti taga järele!“ ütles Okert. „Mis Teisse puudub, meister Sui, siis jooge pudel selterswet, see rahutab werd.“

„Noh, kül Hippeli omade wahel tüli jälle peagi lahti läheb,“ arwasiwad kõik, kui nad wõõraste majast lahkusiwad. Ommetegi pidiwad nad nägema, et nad on ekstnud.

Endist tüli enam ei olnud. Kuumawereline Kadri oli nüüd tasane kui tallekene, ja Prantsu suust ei olnud enam ühtegi karedat sõna kuulda.

„Kuidas sa soowid, kallike!“ armastas noorik ütelda ja Prants ei wõtnud ial midagi ette, ilma et ta oleks küsinud: „Ons see Sulle meele järele, mo tuike?“

„Hüwa, lapsed, see on mulle armas kuulda“ kiitis neid kirikuõpetaja, „aga mis teie siis mõlemad nii üliõnnetud wälja näete?“

Kadri tahtis midagi ütelda, aga hakkas nutma ja ruttas wälja.

„Noh, mis siis teiega õieti on?“ küsis waimulik isand. „Seletage mulle ommetegi, Hippel —“

„Armas õpetaja, siin ei ole midagi seletada. Meil mõlematel on pea ots käes, wastas Prants, pühkis oma silmi käitsega ja jooksis naese järele wälja.

Kui weel mõni nädal möödas oli, hakkasiwad wõõrad imestades oma pead raputama.

Wõõrastemajas „Kuldseakesele“ oli tõeste midagi aruldast ja arusaamatut sündimas. Mõlemad abielurahwas olìwad kui ümber wahetatud ja olekstwad turteltuipaari modelìs wõinud olla, aga keegi ei näinud neid enam naerwat.

„Eht neil on wõlgasid palju ja nad on kõrwadeni seal sees,“ arwas nurgaadwokat Beker tigedalt naeratades, aga teised wõõrad ei kiitnud mitte järele, sest Hippelid olìwad usinad ja kokkuhoidlikud ja nende wäike majatalitus oli heas korras, ka käis neil palju wõõraid.